

Venstre og Konservative, stillede selvstændige, men dog i Hovedsagen sammenfaldende Ændringsforslag om en ny Affattelse af Lovforslaget, hvorefter Konflikterne i sidste Instans skulde afgøres ved tvungen Voldgift.

Det *konservative Mindretal* udtalte i Betænkningen den Mening, at dets Forslag var et virkeligt Tilbud om at skabe Arbejdsfred, og at Forslaget bød Mulighed for den hurtige og samfundsbetonede, objektive Afgørelse af Striden, som Situationen i saa høj Grad krævede.

Venstre-Mindretallet fandt det af mange og vægtige Grunde betænkeligt at betræde de Veje, der kunde bringe Arbejdsstriden til snarlig Afslutning, men den foreliggende Tvangssituation havde tvunget Mindretallet til at sætte Betænkningehederne til Side og træffe sit Valg. Efter Forhandlingerne i Udvalget stod det Mindretallet klart, at saavel det Grundlag, hvorpaa Forhandlingerne mellem de stridende Parter var ført, som ogsaa Basis for Parternes Forhandlinger med Forligsinstitutionen var »indhyllet i modstaaende Opfattelsers Taage«. Man kunde derfor ikke paatage sig Medansvar for Mæglingsforslagets Ophøjelse til Lov, saa meget mindre som det ikke havde været muligt »at faa blot nogenlunde Klarhed over Forslagets Betydning for de fremtidige Produktionsvilkkaar og for Priseniveauet«. Tilbage blev da efter Mindretallets Skøn kun at søge Striden afsluttet gennem tvungen Voldgift, skønt Mindretallet havde Blikket aabent for de Vanskeligheder, det kunde medføre for Produktionen, at den baseredes paa et Arbejdsgrundlag, der var paatvunget Produktionens Parter; men Mindretallet ønskede dog, at der blev givet Parterne en Frist til et sidste Forsøg paa Tilvejebringelse af en frivillig overenskomstmæssig Afslutning paa Striden.

Efter *begge* Mindretals *Ændringsforslag* skulde de efter den 21. Februar iværksatte *Arbejdsstandsninger ophøre* fra den 30. Marts og Arbejdet genoptages. Begge Ændringsforslag indeholdt dernæst Bestemmelser om Nedsættelse ved Statsministerens Foranstaltning af en *Voldgiftsret* paa 3 Medlemmer, 2 udpegede af Den faste Voldgiftsret, 1 af Præsidenten for Højesteret (eller efter Venstres Forslag: Højesteret selv), som skulde træffe Afgørelse om de bestaaende faglige Uoverensstemmelser. Kendelsen, som ikke maatte give de nye Arbejdsvilkkaar længere Varighed end 2 Aar, skulde efter de Konservatives Forslag afsiges inden 3. April, efter Venstres Forslag senest 17. April, idet man fra denne Side indrømmede Parterne en *Frist paa 10 Dage* til at naa til Overenskomst angaaende Stridsspørgsmaalene. — Med Hensyn til de *i April og indtil 1. Juli udløbende Overenskomster* bestemtes, at *Forhandlinger* straks skulde optages mellem Underorganisationerne, eventuelt føres videre til Hovedorganisationerne og